



ΡΟΛΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις καὶ φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Πέμπτη Μάρτη καὶ δεκάτη,
γιὰ τὴν κρίσι τρέχει κάτι.

Ποῦντος ἐνενηντα, δύο κι' ἑπτακόσα,
καὶ γιὰ τὴν σταφίδα ξαναλένε τόσα.

Ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ 'λίγοι κι' ἄς τὸ μάθουν κι' οἱ
[πολλοί...]

ἔκτος τόμος ἐξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλῆ.
Μὰ κι' αὐτὸς ὁ νέος τόμος μ' ὅλα τὰλλα μας βιβλία
καὶ 'στὸ σπῆτι μας πωλεῖται καὶ 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Εἶδες τοὺς Τούρκους ποῦφυγαν;
Π.—Τοὺς εἶδα, Φασουλῆ.
Φ.—Ξέρεις λοιπὸν πῶς ἔφυγαν κι' οἱ δύο, σεβνταλῆ.
καὶ 'γύρισαν 'στὴν Σταμπολτάν, 'στῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι,
κι' ἐπήγαν τὸν Πατισάχ νὰ 'δοῦνε μάνι μάνι,
κι' ὁ Πατισάχ ὁ κραταῖος τοὺς φώρτωσε τιμὰς,
κι' ἔπειτα τοὺς ἐρώτησε πῶς 'πέρασαν σ' ἐμᾶς.

Πολὺ καλὰ 'περάσαμε,
μονάχα ποῦ 'ξεράσαμε
'λιγάκι 'στῆς κοκέταις
κι' ἐκάνουμε ρουκέταις.

Σὲ προσκυνούμε, Πητιάχ, μεγάλο τῶνομά σου...
τὴν ταμπακέρα 'δώσαμε καὶ τὰ παράσινμά σου,
καὶ γιὰ τῆς διαμαντόπετραις ἐκάνανε πολλοὶ
τὰ μάτια τῶν γαρίδες,
κι' ἀκόμη κόσμος σήμερα γι' αὐταῖς συνομίλει
κι' ἀπλόνει τῆς ἀρίδες.

'Ακούσαμε καὶ σαμπᾶ καὶ 'λίγους ἀμανέδες,
ἡμέρα νύκτα, Πατισάχ, γεμάτ' οἱ καφενέδες,
καὶ μερικοὶ πολέμοχοι, ποῦ τῶκοσαν παπούτσι,
πολέμους ἐσχεδιάζαν μὲ ναργιλὲ μορκουτσι.

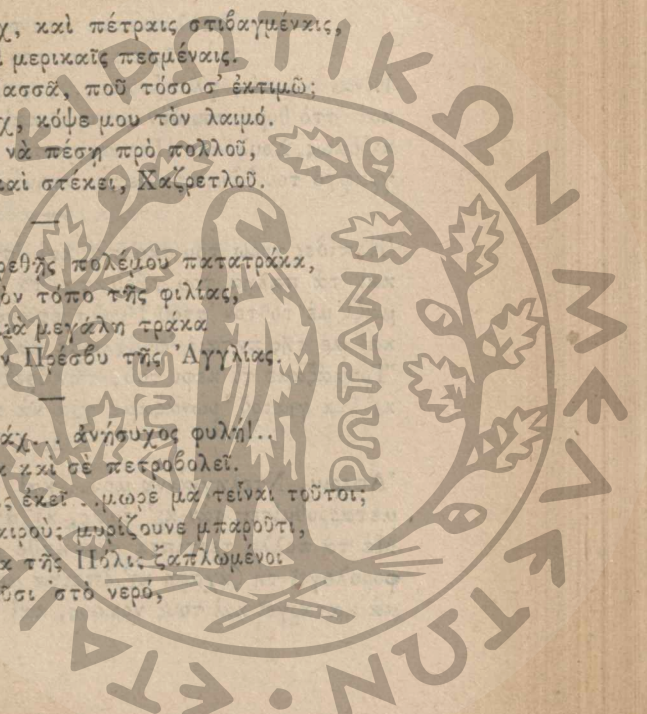
Ντελῆ βοριάς ἐσφύριζε 'στὸ σύμμαχο λημέρι
καὶ κάθε τόσο 'βάζαμε 'στὰ φέσια μας τὸ χέρι.
Μὰ δὲν μοῦ λέτε, 'πήγατε κι' ἐκεῖ 'στὸν Παρθενῶνα;
ναί, Πατισάχ, ἐπήγαμε,
κι' ἔπειτα σὰν ἐφύγαμε
μᾶς ἦλθε κατακούτελα μιὰ δυνατὴ κοτρώνα,
καὶ παρ' ὀλίγον νὰ γενῇ μιὰ συμφορὰ μεγάλη
καὶ νὰ μᾶς 'δοῦν εἰς τὸ Γιλδιζ μὲ τρύπαις 'στὸ κεφάλι.

'Ρωτήσαμε νὰ μάθουμε, κι' ὅλοι μᾶς εἶπαν κρύα
πῶς κάνει πετροπόλεμο γενναῖα μαγγαρία,
καὶ δάφνης 'κόψαμε κλαδιὰ
μὲς 'στὸ Δαφνὶ τῶν Ἀθηνῶν...
καὶ δὲν μοῦ λέτε, βρὲ παιδιὰ,
τεῖναι κι' αὐτὸς ὁ Παρθενῶν;

Κάτι κοτρώναις, Πατισάχ, καὶ πέτροις στιβαγμέναις,
κάτι κολώναις ὀρθικαῖς καὶ μερικαῖς πεσμέναις.
Βρὲ τί μοῦ λές, Ραχμῆ Πασσά, ποῦ τόσο σ' ἐκτιμῶ;
ἂν δὲν πιστεύης, Πατισάχ, κόψε μου τὸν λαιμό.
'Ἦταν κι' ἐκεῖνος ἔτοιμος νὰ πέσῃ πρὸ πολλοῦ,
μὰ τώρα τὸν 'στερέωσαν καὶ στέκει, Κάζρετλοῦ.

'Οπου σταθῆς κι' ὅπου 'βρεθῆς πολέμου πατατοῦκα,
καὶ μόλις 'χαιρετήσαμε τὸν τόπο τῆς φιλίας,
ἐμάθαμε περίεργοι πῶς μιὰ μεγάλη τράχα
'κτύπησε κατακέφαλα τὸν Πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας.

Τί νὰ σοῦ 'ποῦμε, Πατισάχ, ἀνήσυχος φυλή!...
σοῦ ρίχνει τράχαις ἐξοφλὰ καὶ σὲ πετράβολει.
Μπαρμ μπούμ ἐδῶ, φῆς φῆς ἐκεῖ... μωρὲ μὰ τεῖναι τοῦτοι,
καὶ 'στῆς εἰρήνης τοὺς καιροῦς μυρίζουνε μπαρούτι,
καὶ σὰν τὰ τεμπελόσκυλα τῆς Πόλις, ξαπλωμένοι
κάνουνε θράξι 'στὸ νερό,



κι' ανοίγουν στόμα τρομερό
να χάσουν το ραχάτ λουκούμ, όπου τους περιμένει.

Ευτυχισμένοι σύμμαχοι... νερό καθέννας πίνει...
άμμ' ιδάτε και τη Βουλή; την 'ίδαμε κι' εκείνη.
'Ανεβοκατεβαίνανε τουρλού τουρλού κεφάλια
και το Ντοβλέτι 'κλαίγανε και τα πολλά του χάλια.

'Ενα κουδούνι, Πατισάχ, κάποιος ξανθός 'βαστούσε
και δός του το 'βροντούσε,
κι' ό'ό ξανθός 'κουδούνιζε, τόσο πιο δυνατά
ταυτιά μας μέσα 'βούζαν από ξεφωνητά.

Κι' εκύτταζαν περίεργοι το κόκκινό μας φέσι,
κι' 'Αγαδες έσκουζαν πολλοί
πώς είναι πρόπον ή Βουλή
να γίνη σ' άλλη θέσι.

Κι' ένας Λεβίδης Νικολής ώμίλησε σωφρόνως
πώς είναι πρόπον να κτισθή 'στόν Κήπον του Κλαυθμώνος,
γιατί καθώς κατήντησε, Σουλτάνε δοξαμένε,
είναι για να την κλαίνε.

'Αμμ' ιδάτε τον Θωδωρή;
τόν 'δαμε... και τί φορεί;
μια ρεδιγκότα στακτηρή.

Βαστάει σπαθί 'στό χέρι του;... μήτε μικρό μπαστούνι...
κι' όμως αυτός πολλαίς φορές μας 'μπήκε 'στό ρουθούνι.
Είναι 'ψηλός, είναι λιγνός, έχει και φοβορίταις,
κι' όλοι με τούτον χάνουνε Πακασκευαίς και Τρίταις.

Ποτέ δεν θέλει να φορή
κράνη και τρικαντά,
μήτε για πολεμο μπουρί
δεν έχει και σεβντά.

Μόνο σάν έλθουν έκλογαίς τόν βλέπεις και κορώνει
και θέλει μέ; 'στών φίλων του τά σπήτια να τ' στρώνη,
και να του δίνουνε γλυκά και σαπουνί χαλβάδες
οί Μπαϊράμ Μπαμπάδες.

Τρελλαίνεται για τόν χαλβά
και της ειρήνης τόν χαβά.

Είναι γλυκός, γλυκύτατος, ζάχαρη και σερμπέτι,
και 'στό θυμό του δεν 'μπορεί και μπιγα να σκοτώνη,
κι' όμως, Σουλτάνε Πατισάχ, σάν πάρη το Ντοβλέτι,
γραφτό του θάνα φάνετα ντουνιά ν' αναστατώνη.

'Ελπίδες γύρω του σκορπίζ και 'στή φουρτούνα λάδι
και τά παλιά του τάρμακα τά 'κρέμασε 'στά ράφια...
μαζί με τούτον 'στού Ριχάτ 'εράγαμ' ένα βράδυ
και με της πήταις 'φούσκωσε και με τάζεμ πιλάφια.
'Τρομάξαμε το κέρι του, την όρεξι την τόση,
κι' ένα γιατρό 'φωναζαμε για να τόν ξελαφρώση.

'Αφεριμ, Ντεληγιάννη μου... και τώρα τί θα κάνη;
μεταρρυθμίσεις σάν κι' έμεις, κι' άγκομαχά και σκάνει.
Με τά πολλά τερτίπια του κάθε μααλό γανόνει,
φορολογεί τη ζάχαρη κι' έπειτα μετανιώνει,
μά καταργεί και τούς νομούς, και τούτους τούς άφινει

να μένουν σάν προτήτερα,
και βγάζει νέα σχέδια μέσ' από το κορφίνι
άκόμη μεγαλύτερα.

Είν' ένας τετραπέρατος κι' ένας μαριόλος γέρος,
που στρίβει κάθε βίδα,
και του Στρατού τά σχέδια τάφησε κατά μέρος
κι' έπιασε την σταφίδα.

'Εξέχασε Στρατηγιών Πασσάδες χρυσοκράνους,
και τώρα κάθε μπουνταλά
με την σταφίδα γαργαλά,
και στέλλονται ψηφίσματα κι' από τούς Γαργαλιάνους.

Μονοπάλια σταφίδων, που σκοτίζεις και τά χάνεις,
κι' ένας άλλος Ντεληγιάννης,
άντιπρόσωπος 'Εγγλέζων, πουχουν μπόλινο χρυσάρι
και δεν κάνουνε νισάφι,
με τόν άλλο Ντεληγιάννη, τόν Βεζύρη δηλαδή,
όλοένα για σταφίδα κουθεν'ιάζει με τπουδή.

Μονοπάλια θα γίνουν
και γι' αυτά φιλονεικούν...
Ντεληγιάννηδες προτείνουν,
Ντεληγιάννηδες άκουν.

'Ολ'οί πρόην σανιδάδες
'βγήκαν τώρα σταφιδάδες,
και φωνάζουν σάν άγρίμια
και κλωτσούν 'στά καλντερίμια
των 'Εγγλέζων της στερλίνας,
που θα γίνουν καβαλίνιας.

Την σταφίδα, την σταφίδα
'βγήκαν τώρα για σανίδα,
έμπροστά της 'ξεχαστήκαν Διοικήσεις, Στρατηγίαις,
και τούς άφρησαν ύγειαις.

'Αχ! αυτόν τόν Θωδωράκη να τόν είχες εδώ πέρα
για παντοτεινό Βεζύρη, βεβαιώσω κάθε 'μέρα
πώς θα τούδινε, Σουλτάνε, κι' από μία ταμπάκαρα,
σάν κι' αυτήν του Διαδόχου, πουφρε μες 'στά Παλάτια
και με το διαμαντικό της τούς εθαμβώσε τά μάτια.

'Αχ! αυτός ό Θωδωράκης, ό ξυλός ό κατσονάτος,
νάταν 'στό 'δικό μας κράτος,
δεξι χέρι θα τόν είχες και σάν κόρη του μάτρου σου
και δεν θάπινε ποτέ του τόν καφφέ του Παλατιού σου.

Μ'όλους αυτός ό Θωδωρής τάχει πολύ καλά
και 'στής φουρτούνας, Πατισάχ, δεν τάχασε ποτέ,
κι' όταν τόν πιάση φτάρνισμα του λέν χαϊρ-όλά,
καθώς του Χόντζα Ναστραδδίν εκείν' οί μαθηταί.

Τόν λένε Κορδονάραχα και Κορδονοκαλούμπα,
και τώρα, καθώς φαίνεται, την 'γλύτωσε την τουμπά.
Τό Μετζητιέ σου 'κύνταξε κι' όλο τά μάτια 'γλάρωνε,
και δείχνωντάς το 'στους πιστούς 'γελούσε κι' εκάμωρνε,
κι' αν πέσω, τούς εφώναζε, γενναίοι πατριώται,
τό Μετζητιέ του Πατισάχ σάς δίνω και τό τρώτε.



Ο Θωδωρής ό Λόεγκριν έντός μικρής σκαφίδος
σωτήρ σανιδοπρόδλητος της 'Ελσας της Πατριδος.

Αμ' ιδάτε, μωρέ παιδιά, και κάποιον Κερκυραίο,
που Κόντε τόν φωνάζουνε μέσ' 'στους Κορφούς ώρατο;

Ναι, Πατισάχ, μάς 'γνώρισε κι' αυτός ό στενοβράκκης...
'στη χέρι της κορμοστασιζς 'ιδιος ό Θωδωράκης.
Είναι 'ψηλός, είναι λιγνός, φορεί τά σκαρινάκια του,
κι' αυτός τροχίζει, Πατισάχ, και γλώσσα και καλέμι...
λένε πως είναι σεβνταλής, κι' αν κι' έχη τά χρονάκια του,
μονάχα για Κισλάργαχας δεν κάνει σε χαρέμι.
Κι' αυτός φωνάζει, Πατισάχ, άμην για τά Ντοβλέτια,
κι' αυτόν τόν Κόντε τόν κομψό τόν τρώνε τά σεκλέτια,
και τούτος έχει γύρω του λογής λογής 'Αγάδες
και νηστικούς φαγάδες.

Κι' εκείνος δείχνει 'στή Βουλή τη λιγερή του μέση,
άλλα τ' κοντιλίμι του φοβάται μήν ξεπέση,
και σ' έκλογαίς δεν πηλαεί για ψήφους άνω κάτω...
άκραιο θέλει τ' ψωμί και τ' σκυλί χορτάτο.

Κι' αυτόν τόν έχουν 'στή Βουλή για σωτηρίας κήρυκα
κι' όλα τά θέλει, Πατισάχ, τριγύρω του χαζίρικα,
κι' αν ήτανε Βεζύρης μας σάν τόν Φερήδ-Πασσά,
ήθαμε ξεφαντώματα με τούτον περισσά,
και με ταμπουκι μαχμουρλής θα 'κύνταζε τόν Βόσπορο,
και με τόν Κόντε θάτρωγε συχνά κολοκυθόσπορο,
και θα 'μετρούσαμε μ' αυτόν τό κάθε καλντερίμι...
άμμ' ιδάτε, μωρέ παιδιά, κι' εκείνον τόν Ζαήμη;

'Ακούς εκείν' τόν 'ίδαμε κι' αυτόν τόν ντιλικάτο,
τόν στριφτομουστακάτο.
'Έχει μουστάκια, Πατισάχ, που να τ' άδης τρομάξεις,
και μόνο για μουστακαλή 'μπορείς να τόν θαυμάζης.

Ποτέ δεν τ'όλπιζε κι' αυτός μπαστούνια πως θα τάβρη
και της Αίγινης έκλαιγε την έκλογή τη μαύρη,
που πατατράκα 'γίνηκε και χαλασμός Κυρίου
μ' έναν ληστοφυγόδικο μεγάλο Ζαφειρίου,
κι' άλλοι πολλοί πολέμησαν φυγόδοκοι Γεννίτσαροι
με κάτι παληοτσάρουχα καθώς του Τσελεπίτσαρη.

Και τούτον σύμμαχον πιστόν κι' επίμαχον τόν 'βρήκαμε
και για την γνωριμία του παραπολύ 'χαρήκαμε,
μα μια στιγμή δεν άνοιξε τ' στόμα τ'ό γλυκό,
κι' έμεις 'ρωτήσαμε γιατί
τόση μουγάδα μάς κρατεί,
κι' αυτός μάς είπε, Πατισάχ, πως τόχει φυσικό.

Κι' αυτός με λαύρα φλογερή
για τ'ό Ντοβλέτι κλαίγεται,
κι' άνειός του Θωδωρή
μάς είπανε πως λέγεται.
Μά πρό πολλού 'μαλλώσανε, 'χώρισαν τά τσανάκια των,
κι' είναι μεγάλ' ή κακία των.

Και τώρα βλέπει προπετός
του θείου του τ'ό γενεα...

τὴν πῆτα ποῦφαγε κι' αὐτὸς
ἦταν κολοκυθένια.

Ἄμμε τὸν ἴδατε, παιδιὰ, καὶ τὸν ξανθὸ τὸν Ράλλη ;
ἀκοῦς ἐκεῖ ! ... τὸν ἴδαμε κι' αὐτὸν τὸν χρυσομάλλη.
Καὶ τοῦτος εἶναι σεβνταλῆς
κι' Ἀγᾶς μεγάλος τῆς Βουλῆς.

Κι' αὐτὸς τοῦ Κόντε τοῦ ῥηλοῦ κατέβασε τὴ μύτη,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο θαρρῶ τὸν μακαρίτη
πῶς ἦλθ' ἐδῶ μέσ' στοῖ Γιλδιζ, καὶ σὺ καλὰ τὸν ἰγνώρισες,
καὶ τᾶπες ἓνα χέρι
μ' αὐτὸν τὸν ντελμπεντέρη,
καὶ σὺν τὸν Ντελγηγιάνν-Πασσᾶ τὸν παρασημοφόρησες.

Κι' ἀπ' τὸν καιρὸ, ποῦ ἴππησε μέσ' στῆς Στχμποῦλ τὸ χῶμα
κι' ἡ Ραλλικὴ ρεπούμπλικα, ποῦχε σθεναρὰ γὰρ κόμμα,
ἰγνῆκαν οἱ Γκιαούρηδες μεγάλοι σύμμαχοί μας
καὶ σὺ τοὺς ξαναγάπησες κι' ἐμεῖς μὲ τὴν ψυχὴ μας,
κι' εἶπαν πολλοὶ Δερδίσσηδες κι' ὁ Σεῖχουλισλάμης
πῶς ἔπρεπε Βεζύρη σου καὶ τοῦτον νὰ τὸν κάμης.

Ἄμμ' ἴδατε καὶ τὸν Σκουζέ, Μινίστρο Τραπεζίτη ;
τὸν ἴδαμε κι' ἐφάγαμε καὶ στοῖ δικό του σπῆτι.
Ἐκανε τόσο πατιρντί,
μᾶς ἐδειξε κι' ἀγάπη,
κι' ἱμάμ μᾶς εἶχε μπαϊλντί,
μᾶς εἶχε καὶ κιμπάπι.

Ἐῖχαμε στοῖ τραπέζι του καὶ ξένους μουστερηδες,
κι' ὅλοι μᾶς κουβεντιάσανε μὲ χεῖλη ζαχαρένια,
κι' ἀπάνω στοὺς σοφάδες του στρώσαμε τῆς ἀρίδες
καὶ τὸν καφὲ τὸν ἠπιαμε σὲ τζάρφια διαμαντένια.

Ἐθαυμάσαμε τὰ τζάρφια του καὶ τᾶλλα τὰ καλὰ του...
εἶναι τὸ χέρι τὸ δεξιὸ τοῦ γέρο-Στρατηλάτου,
κι' ὅταν τὸ Στέμμα τὰ χαλᾷ μ' αὐτὸν τὸν Στρατηλάτη
ὁ κύρ Ἀλέκος μὴ καὶ δρὸ πηγαίνει στοῖ Παλάτι.

Κι' ὁ διπλωμάτης ὁ στυλπνὸς
τὰ κάνει μέλι γάλα, ~~καὶ~~
κι' ὁ Θεωδωράκης ὁ ἔμπνός
δὲν πέρνει κουντρουβάλα.

Καὶ τοῦτος μᾶς ἐσκλάβωσε καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν Καρπαπάνο,
ποῦ παίζει τώρα, Πατισᾶχ, καρβοκύρη ρόλο
καὶ κάνει στόλους πρὸ καλοῦς κι' ἀπ' τὸν δικό μας στόλο.

Μὰ χαιρετίσματα πολλὰ
κι' ἀπὸ τὸν κύρ Ζυγομαλᾶ,
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ὑπουργοὺς
τοὺς ἐν ἀργίᾳ κι' ἐνεργοῦς.

Ἡ κρίσις δὲν ἐπέρασε, φωνάζουν μερικοὶ
νεροπολιτικοί,
κι' ἄλλοι μᾶς λέν πῶς ἔπερασε... τί νὰ σοῦ πῶ δὲν ἔπερασε...
λένε πῶς κι' ὁ Διάδοχος τᾶφτειάζε μὲ τὸ γέρο,
καὶ μὲ τὴν ταμπαιέρα σου προσφέρει τσιγαράκι
στον γέρο Θεωδωράκη.

Καμπόσοι τὴν παραίτησι σαλπίζουν τοῦ Λιμπέρτη
καὶ παίζουνε νταούλια,
καὶ ὅτῃ Βουλὴ πηγαίνουνε μὲ τὸν Ἀποσπερίτη
καὶ φεύγουν μὲ τὴν Πούλια.

Κακὸ μεγάλο γίνεται στοῖ σύμμαχο λημέρι
κι' ἡ συμμαχίαις σήμερα δὲν εἶν' ἐλπίδες κουφίαις,
κι' Ἀριστογείτονες πολλοὶ καὶ τόσοι Ροβεσπέρροι
βγάζουν μ'προστά σου, Πατισᾶχ, τῆς κόκκιναίς τῶν
καὶ πέφτουνε καὶ προσκυνοῦν μὲ τούμπαις ἕως κατὰ
τὸ μέγα Καλιφάτο.

Σοῦ στέλλουν χαιρετίσματα καὶ χίλια δρὸ φίλᾶ
Γκιαούρηδες σκαρτάδοι,
ποῦ ὅτῃν ἀγγάρεϊα βάζουνε λογιῆς λογιῆς σκυλιᾶ
καὶ μυίγαις στοῖ σημάδι.

Μὰ μὴν τοὺς συνερίζεσαι κι' εἶναι πολὺ μουρμούρηδες,
καὶ μὲ χαρὰ μᾶς μάθαμε πῶς μέσα στοὺς Γκιαούρηδες
μὲ τρεῖς δυνάμεις γίνεσαι Βεζύρης μὴ χαρὰ,
μὲ τὴν Αὐλὴν, μὲ τὴν Βουλὴν, καὶ μὲ τὰ πατερά.

Τέτοια ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, μιλήσανε μὲ ζῆλο
στον Πατισᾶχ τὸν φίλο,
ποῦ σύμμαχο τὸν ἔκαναν οἱ κόκκινοί μας σκυφοί...
Π.—Κι' ἔχουν παρὼν εἰς τὸ Γιλδιζ καὶ τᾶκουσες, μαγκά...

Φ.—Ὅχι, παρὼν εἰς τὸ Γιλδιζ δὲν ἔχουν, Περικλῆ,
ἀλλ' ὅμως ὑποθέτω
πῶς τέτοια καὶ παρόμοια θᾶπαν ἀπάνω κάτω,
κι' ἔπειτα τῶστρωσαν βαρεῖα μέσ' στοῖ Σερασκεράτο,
κι' ἐπήρανε παράσημα, πεσκέσια καὶ λεφτά...
Π.—Κι' ἐγὼ σὺν βλάκας πῖστεψα πῶς τᾶκουσες αὐτὰ
Ὅρσε λοιπόν, παλῆόσκυλο καὶ ξύλινη Γκιαούρη,
δρὸ φάπαις μέσ' στοῖ μούρη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Στὸν Παρνασσὸν παράστασις μᾶς προσκαλεῖ τὸ βράδυ
γὰρ δρὸ λαμπροῦς ἡθοποιοῦς, τὸν κύριον Γεννάδη,
καὶ τὴν γνωστὴν τὴν τραγωδὸν, τοῦτέστι τὴν Βερώνη,
κι' ὁ κόσμος γὰρ τὴν τέχνην τῆς πρέπει καὶ νὰ πληρώνη.

Ὁ Παρασκευόπουλός μας, ὁ Γεωργάκης δηλαδή,
ἄσπερος ἀρχισυντάκτης κι' ἓνα σπάνιο παιδί,
κατ' αὐτὰς ἡραβωνίσθη μὲ νεάνιδ' ἀγαστήν,
Μαργετίναν τὴν Μαρίνου, τῶσῃς χάριτος μεστήν,
προσφιλῇ δ' ἀνεψιᾷ τοῦ Δημάρχου τοῦ Μερκούρη...
καὶ ὅτῃ στέφανν λοιπόν, κι' ὅλο γέλοιο, κι' ὅλο γοῖμα.

Τὰδε πρὸς ὅλους γενικῶς ὁ Φασουλῆς κηρύττει...
εἰς τοῦ Φωτίου τρεῖς τε τοῦ Τραπεζομεστή
νὰ πάρτετε σὲ τούτῃ μᾶς τὴν ἀναπαράδω
λαχειοφόροις Ἐθνικῇς μ' ὀκτῶ δραχμαῖς, παιδιὰ.
Θὰ γίν' ἡ νέα κλήρωσις δεκαεννιά Μαρτίου
κι' εἶναι καὶ καλορίζικος ὁ Γιάννης ὁ Φωτίου,
κι' αὐτὸς ποῦ πάρε μεταγαῖς καὶ τῶρ ἀπὸ τὸ χέρι του
τῆς ἐδόμηντα πιθανὸν νὰ βάλῃ στοῖ κεμερί του,
καὶ τί χαρὰ τὸν ἀριθμὸ τὸν πρῶτο νὰ πετύχεται
μέσα στοῖς φτώχειας τοὺς καιροῦς, ποῦ κόσμος κατατρώχεται.